

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1987 r.

w sprawie szczegółowych zasad ochrony powierzchni ziemi.

Na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. Nr 3, poz. 6 i z 1983 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady ochrony powierzchni ziemi, łącznie z glebą i rzeźbą terenu, w celu zachowania jej wartości i wykorzystania zgodnie z wymaganiami ochrony środowiska.

§ 2. 1. Powierzchnię ziemi można wykorzystywać jedynie zgodnie z planami społeczno-gospodarczymi i planami zagospodarowania przestrzennego, z uwzględnieniem przepisów o ochronie środowiska i ochronie gruntów rolnych i leśnych.

2. Powierzchnia ziemi podlega ochronie polegającej na zapobieganiu i przeciwdziałaniu jej niekorzystnym zmianom, a w razie uszkodzenia lub zniszczenia — na przywróceniu do właściwego stanu.

3. Zapobieganie i przeciwdziałanie zmianom powierzchni ziemi, z uwzględnieniem ust. 1 i 2, polega na niedopuszczaniu do:

- 1) zanieczyszczenia, niszczenia lub uszkodzenia powierzchni ziemi, gleby i rzeźby terenu przez niekorzystne przekształcanie ich budowy oraz niewłaściwe składowanie odpadów i odprowadzanie ścieków,
- 2) niszczenia szaty roślinnej, w szczególności przez jej wydeptywanie i wypalanie, i nawiewania mas ziemnych, przesuszania i zawadniania gleby oraz zubożenia w próchnicę i składniki pokarmowe dla roślin,
- 3) stosowania środków chemicznych i biologicznych

wprowadzanych bezpośrednio lub pośrednio do gleby w ilościach i w sposób naruszający równowagę przyrodniczą oraz stwarzający zagrożenie dla życia ludzkiego,

- 4) wznoszenia obiektów budowlanych lub zespołów tych obiektów oraz urządzeń w sposób szkodliwie wpływający na powierzchnię ziemi,
- 5) prowadzenia działalności gospodarczej w sposób powodujący naruszenie wartości przyrodniczych i produkcyjnych powierzchni ziemi, gleby i rzeźby terenu.

4. Przywrócenie do właściwego stanu powierzchni ziemi w razie jej uszkodzenia może w szczególności polegać na:

- 1) doprowadzeniu do naturalnego ukształtowania rzeźby terenu,
- 2) odtworzeniu wartości przyrodniczych i użytkowych zniszczonej w wyniku działalności gospodarczej lub klęsk żywiołowych powierzchni ziemi, łącznie z glebą i rzeźbą terenu,
- 3) wykorzystaniu nieużytków w sposób określony w planach zagospodarowania przestrzennego,
- 4) stosowaniu metod rekultywacji, zapewniających optymalne ukształtowanie krajobrazu, warunków środowiska i gospodarczej przydatności terenów przekształconych.

§ 3. W razie stwierdzenia przez terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw ochrony środowiska stopnia wojewódzkiego, że jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna prowadzi dzia-

lania sprzeczne z § 2 ust. 3, organ ten wyda decyzję zobowiązującą ją do przywrócenia powierzchni ziemi do właściwego stanu w sposób wskazany w § 2 ust. 4 i określając termin rozpoczęcia i zakończenia prac.

§ 4. Jednostki organizacyjne oraz osoby fizyczne prowadzące działalność planistyczną, projektową bądź gospodarczą mającą wpływ na stan powierzchni ziemi są obowiązane podejmować wszelkie przedsięwzięcia w celu zapobieżenia, w toku tej działalności, nieracjonalnemu wykorzystaniu powierzchni ziemi, a w szczególności:

- 1) ograniczać wielkości powierzchni ziemi objętych zabudową,
- 2) zachowywać lub tworzyć powierzchnie biologicznie czynne, zdolne do łagodzenia degradującego działania obszarów zabudowanych i zanieczyszczeń środowiska,
- 3) ulepszać właściwości gleb słabej jakości w celu zwiększenia odporności środowiska na działania degradacyjne.
- 4) zapewnić w projektowaniu urządzeń terenów zieleni w miastach, wsiach o zwartej zabudowie i obiektach przemysłowych dużego udziału tych terenów w stosunku do powierzchni zabudowanej.

§ 5. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości ogólnej stopnia podstawowego w trakcie opracowywania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określi założenia biologicznego zagospodarowania nieużytków nie przeznaczonych do rekultywacji na cele rolnicze i leśne.

§ 6. Terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw ochrony środowiska stopnia podstawowego w razie stwierdzenia, że na skutek prowadzonej przez posiadaczy gruntów przeznaczonych na cele nierolnicze lub nieleśne działalności gospodarczej nastąpiło zakwaszenie lub alkalizacja gleby albo inne jej niekorzystne przekształcenie powodujące zakłócenie równowagi przyrodniczej, nałoży na tych posiadaczy obowiązek likwidacji stwierdzonych ujemnych skutków ich działalności.

§ 7. Jednostki organizacyjne i osoby fizyczne, w toku prowadzenia robót ziemnych lub budowlanych, są obowiązane:

- 1) chronić próchniczną warstwę gleby przed degradacją lub zniszczeniem,
- 2) zapobiegać rozmywaniu i rozwiewaniu gruntu na terenie swojej działalności oraz zamulaniu i zasypywaniu gruntów przyległych.

§ 8. Terenowe organy administracji państwowej, zobowiązane zgodnie z przepisami o ochronie gruntów rolnych i leśnych do opracowywania planów gospodarowania na gruntach rolnych w strefach ochronnych zakładów przemysłowych, zapewniają w tych planach również ochronę powierzchni ziemi na pozostałych terenach tej strefy, ze szczególnym uwzględnieniem wymagań ochrony gleby, rzeźby terenu i warunków wodnych.

§ 9. 1. Rzeźba terenu podlega ochronie przed niszczącym działaniem robót budowlanych oraz skutków eksploatacji obiektów budowlanych i innej działalności gospodarczej.

2. Przekształcenie rzeźby terenu może nastąpić tylko po uprzednim rozpoznaniu bezpośrednich lub pośrednich jego skutków dla środowiska.

§ 10. 1. W projektowaniu inwestycji wymagających trwałego przemieszczania mas ziemnych należy ustalić sposoby zachowania istniejących wartości rzeźby terenu stosownie do potrzeb przyrodniczych, gospodarczych i krajobrazowych.

2. Plany realizacyjne inwestycji budowlanych powinny określać sposoby przeciwdziałania erozji wodnej i wietrznej podczas prowadzenia robót budowlanych oraz po ich zakończeniu.

3. W planach realizacyjnych należy przewidzieć wykorzystanie przemieszczanych mas ziemi w taki sposób, aby odtworzyły zniszczone wartości powierzchni ziemi lub przyczyniły się do poprawy jej stanu w innym miejscu. Tak przemieszczane masy ziemi nie są traktowane jako odpady w rozumieniu przepisów o ochronie i kształtowaniu środowiska.

4. W razie konieczności usunięcia mas ziemi należy je wykorzystać do rekultywacji gruntów oraz do ulepszenia gleb słabej jakości. Jednostka organizacyjna lub osoba fizyczna usuwająca glebę zgłasza tę konieczność terenowemu organowi administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw ochrony środowiska stopnia podstawowego, który wskazuje sposób realizacji obowiązku rekultywacji gruntów bądź ulepszenia gleb słabej jakości.

§ 11. 1. Organ administracji państwowej wydający decyzję, w wyniku realizacji której może nastąpić przekształcenie powierzchni ziemi naruszające równowagę przyrodniczą, zobowiąże wnioskodawcę do przedstawienia ekspertyzy ekologicznej.

2. Ekspertyza ekologiczna powinna określać

- 1) charakter i zakres przewidywanych w wyniku realizacji decyzji zmian powierzchni ziemi, przede wszystkim w nawiązaniu do istniejących na danym terenie uwarunkowań przyrodniczych,
- 2) konieczne zabiegi profilaktyczne w celu ograniczenia skutków negatywnych,
- 3) konieczne zabiegi zmierzające do odtworzenia lub ukształtowania równowagi przyrodniczej na danym terenie,
- 4) skutki społeczne i ekonomiczne, które będą wynikiem realizacji decyzji.

3. Ekspertyza jest wykonywana na koszt wnioskodawcy.

§ 12. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do ochrony powierzchni ziemi na terenach zamkniętych, będących w zarządzie jednostek organizacyjnych podporządkowanych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1987 r.

Prezes Rady Ministrów Z. Messner